

Emulatorul de suflete. Umbra

Ion.mihaiu

Rătăcesc pe culoarele întunecate de sub pământ
și mă întreb cine sunt, dacă sunt unde sunt,
căci nimeni nu-și poartă aici conștiința sub piele,
aici sunt doar vise cu viața trăită în ele.

Mă întreb dacă sunt, cine sunt,
rătăcind sub pământ în cuvânt.

Mă apropiu de fiecare lumină cu ochii avizi
și-i închid cu durere când tu ochii tăi îi deschizi
și lași pe culoarele de sub pământ să pătrundă
iubirea ta parfumată păstrată într-o sticlură rotundă.

Mă întreb dacă pot, cât mai pot
din tine pe mine, cel viu, să mă scot.

Risipesc ani în iluzii și aș vrea să te mint
că de fapt eu sunt visul tău și-am venit să te-alint,
că nu sunt decât o lumină care în beznă îți pare drăguță,
că nu sunt decât o amintire păstrată grijuliu în sticlură.

Mă visez rătăcind sub pământ
cu tine în mine descânt.

Am să urc și-am să pier purtând parfumul tău pe piele,
împodobit cu încă o iluzie precum o barcă cu vele
și-am să așez o floare cu miros de pământ
peste umbra ta tremurând în adânc de mormânt.

17 martie 2016, București